

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถของความจำระยะสั้นที่มีต่อตัวอักษร ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับนักเรียนปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษา จำนวน 30 คน เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ศูนย์การศึกษาพิเศษ จังหวัดตราด จำนวน 10 คน และเด็กนักเรียนปกติ ชั้นประถมศึกษา โรงเรียนบ้านโศดทราย จำนวน 60 คน โดยเครื่องมือที่ใช้เป็นภาพตัวอักษร และแบบวัดความจำระยะสั้น โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสามารถของความจำระยะสั้นของเด็กปกติ และเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของความจำระยะสั้นของเด็กปกติ กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามตัวแปรเพศ, ระดับการศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งการทดลองครั้งนี้มีสมมติฐานการวิจัยดังนี้
 1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ และประเภทของเด็กนักเรียนต่อความจำระยะสั้น
 2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา และประเภทของเด็กนักเรียนต่อความจำระยะสั้น
 3. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทของเด็กต่อความจำระยะสั้น

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาความสามารถของความจำระยะสั้นต่อตัวอักษรของนักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่า คะแนนเฉลี่ยความจำระยะสั้นต่อตัวอักษรของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในเพศชายมีค่าเฉลี่ย 7.82 เพศหญิง 8.43 เมื่อพิจารณาในนักเรียนที่เรียนเก่งมีค่าเฉลี่ย 9.76 นักเรียนที่เรียนอ่อน 6.42 ในนักเรียนช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีค่าเฉลี่ย 7.90 และช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 มีค่าเฉลี่ย 8.45 ส่วนในนักเรียนปกติ

เพศชาย มีค่าเฉลี่ย 8.94 เพศหญิง 9.24 ในนักเรียนที่เรียนเก่งมีค่าเฉลี่ย 10.22 นักเรียนที่เรียนอ่อน 7.26 ในนักเรียนช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 มีค่าเฉลี่ย 8.67 และช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 มีค่าเฉลี่ย 9.50 เมื่อเปรียบเทียบความจำระยะสั้นต่อตัวอักษร ของนักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนปกติมีค่าเฉลี่ย 9.08 และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีค่าเฉลี่ย 8.17

2. ผลการเปรียบเทียบความจำระยะสั้นต่อตัวอักษร ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับนักเรียนปกติ เมื่อพิจารณาตามเพศ พบว่า ความจำระยะสั้นต่อตัวอักษร ไม่แตกต่างกัน

3. ผลการเปรียบเทียบความจำระยะสั้นต่อตัวอักษร ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับนักเรียนปกติ เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษา พบว่า ความจำระยะสั้นต่อตัวอักษร ไม่แตกต่างกัน

4. ผลการเปรียบเทียบความจำระยะสั้นต่อตัวอักษร ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับนักเรียนปกติ เมื่อพิจารณาตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนปกติที่เรียนเก่ง กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนเก่ง มีความจำระยะสั้นต่อตัวอักษร ไม่แตกต่างกัน ส่วนในนักเรียนปกติที่เรียนอ่อน กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอ่อน มีความจำระยะสั้นต่อตัวอักษร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย นักเรียนปกติที่เรียนอ่อน มีค่าเฉลี่ยความจำระยะสั้น 7.26 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอ่อน มีค่าเฉลี่ย 6.42

5. ผลการทดสอบปฏิสัมพันธ์ พบว่า ประเภทของนักเรียน กับเพศ ระดับการศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่มีปฏิสัมพันธ์ต่อความจำระยะสั้นที่มีต่อตัวอักษร

อภิปรายผล

1. จากผลการวิจัยพบว่า ผลของความจำระยะสั้นที่มีต่อตัวอักษร ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักเรียนปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนปกติมีค่าเฉลี่ยความจำระยะสั้นที่มีต่อตัวอักษร สูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เนื่องจากกระบวนการรับรู้เกิดขึ้นโดยอาศัยประสาทสัมผัส ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น ผิวหนัง ประสาทสัมผัสนี้จะทำงานร่วมกัน จึงจะทำให้การรับรู้ดียิ่งขึ้น ถ้าขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปแล้ว จะทำให้การรับรู้มีสมรรถภาพลดน้อยลงไปด้วย (ณัฐเสกข์ เรืองศิริ 2537, หน้า 29) นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินขาดประสาทสัมผัสทางหูไป จึงทำให้ความสามารถในการจำไม่เทียบเท่ากับนักเรียนปกติ

2. จากผลการวิจัยพบว่า เพศ ไม่มีผลต่อความจำระยะสั้นที่มีต่อตัวอักษรของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักเรียนปกติ เนื่องจากทั้งเด็กชายและเด็กหญิง มีกลไกในการมอง

เห็นเหมือนกัน จึงไม่มีผลต่อความสามารถในการจำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอนกกุล กริแสง (2503, หน้า 78) ได้ศึกษาความจำตัวเลขของเด็กไทย โดยให้ฟังเสียงเพื่อหาช่วงความจำ ดูแนวโน้มของช่วงความจำที่เปลี่ยนแปลงตามอายุ เพศ และระดับสติปัญญา ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-4 พบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศไม่มีผลต่อช่วงความจำ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงมน วงษ์จันทร์แดง (2534, หน้า 52 – 57) พบว่า เพศไม่มีผลต่อช่วงความจำ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทนา เกติบางแถม ได้ศึกษาเรื่องผลของการใช้ภาพวาดลายเส้นอย่างง่ายต่อความสามารถทางความจำระยะสั้นของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษา (2545, หน้า 77) พบว่า เพศชาย และเพศหญิงมีผลต่อความสามารถในการจำระยะสั้นไม่แตกต่างกัน

3. จากผลการวิจัย พบว่าระดับการศึกษาไม่มีผลต่อความจำระยะสั้นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักเรียนปกติ คือ นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถของความจำระยะสั้นไม่แตกต่างกัน เนื่องจากในการวัดความจำระยะสั้นใช้ภาพตัวอักษร ซึ่งไร้ความหมาย ดังนั้นระดับการศึกษาที่แตกต่างกันจึงไม่ส่งผลต่อความสามารถของความจำระยะสั้นได้ เอนกกุล กริแสง (2503, หน้า 78) ได้ศึกษาความจำตัวเลขของเด็กไทย โดยให้ฟังเสียงเพื่อหาช่วงความจำ ดูแนวโน้มของช่วงความจำที่เปลี่ยนแปลงตามอายุ เพศ และระดับสติปัญญา ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-4 พบว่า เด็กโตมีช่วงความจำยาวกว่าเด็กเล็ก และแม้เด็กที่อายุเท่ากัน เด็กที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าก็มีช่วงความจำตัวเลขยาวกว่าอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ แครทตี และคณะ (Cratty et al., 1986, p. 281) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการจำภาพเคลื่อนไหวของเด็กหนูนวและเด็กปกติ อายุระหว่าง 9 – 13 ปี โดยการวาดภาพจากการเคลื่อนไหวในท่าต่าง ๆ ให้ดู พบว่า เด็กที่มีช่วงอายุ 9 – 13 ปี มีการจำภาพการเคลื่อนไหวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. จากการวิจัยพบว่า ทั้งนักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสามารถของความจำระยะสั้นต่อตัวอักษรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่านักเรียนที่เรียนเก่ง มีค่าเฉลี่ยความสามารถของความจำระยะสั้น สูงกว่านักเรียนที่เรียนอ่อน เนื่องจากความจำระยะสั้นที่ดีเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้นด้วย เมื่อเด็กเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กให้ดีขึ้นได้ (จันทนา เกติบางแถม, 2540, หน้า 78) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอนกกุล กริแสง (2503) ศึกษาความจำตัวเลขของเด็กไทย โดยให้ฟังเสียงเพื่อหาช่วงความจำ ดูแนวโน้มของช่วงความจำที่เปลี่ยนแปลงไปตามอายุ เพศ และระดับสติปัญญา ในนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 1 – 4 ของโรงเรียนเทศบาลในจังหวัดนครปฐม จำนวน 200 คน อายุเฉลี่ยตั้งแต่ 9 ปี 5 เดือน ถึง 15 ปี 5 เดือน ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีผลการเรียนที่ดีกว่าจะมีช่วงความจำตัวเลขยาวกว่าเด็กที่เรียนอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในการนำเสนอสิ่งเร้าแต่ละครั้งควรให้ในจำนวนน้อย เนื่องจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความจำชั่วคราวไม่ค่อยดี
2. การที่เด็กมีความจำไม่ดี อาจเนื่องจากความจำระยะสั้นไม่ดี จึงควรจัดให้มีการฝึกหรือทบทวนบ่อย ๆ ซึ่งน่าจะช่วยให้ความจำดีขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความจำระยะสั้น โดยใช้ช่วงเวลาในการนำเสนอภาพให้น้อยลง กล่าวคือ น้อยกว่า 5 วินาที เนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้ ค่าเฉลี่ยความจำระยะสั้นทั้งในนักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สูงกว่าค่าเฉลี่ยความจำระยะสั้นของคนปกติ (7 หน่วย) กล่าวคือ เด็กปกติมีค่าเฉลี่ยความจำระยะสั้น 9 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีค่าเฉลี่ย 8 การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเนื่องจากช่วงเวลา 5 วินาทีนั้น นานเกินไปจนทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถทบทวนสิ่งเร้าได้ จนกลายเป็นความจำถาวรไป
2. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับความจำระยะสั้น โดยเปลี่ยนแบบทดสอบจากตัวอักษรเป็นสื่อชนิดอื่น เช่น ภาพ หรือคำที่ไร้ความหมาย เนื่องจาก ตัวอักษรมีจำนวนน้อย ทำให้เกิดข้อจำกัดในการจัดทำชุดของสิ่งเร้า